

La normalitat

Les persones dividim el que fem, el que pensem i el que sentim en dos grans grups: el que es considera “normal” i el que no ho és. Diem que és “normal” tot allò que coincideix amb el punt de vista de la majoria, amb la manera corrent de viure la vida. Tot el demés és vist com estrany i, sovint, no en volem saber res, ho critiquem o ho refusem.

A vegades, m’entretinc imaginant què pensaria un extraterrestre que arribés a la Terra provinent d’un planeta més avançat que el nostre i es trobés amb una societat on es consideren normals estats interns com les preocupacions, la tristesa, l’avorriment, la ira o la gelosia. Després de conèixer un temps entre nosaltres, probablement pensaria: “És l’únic lloc de l’univers on la gent es preocupa quan no veu als demés preocupats i angoixats per alguna cosa”. Al seu informe sobre els costums humans, segur que hi anotaria aquesta curiositat. “Quan alguna persona s’agafa les coses amb serenor i calma, de seguida apareixen persones preocupades i, fins i tot, algunes li recriminen la seva conducta despreocupada, dient-li que és un fresc i coses per l’estil”, hi escriuria amb signes d’admiració.

Ortomapa de Tàrragona i Pantà de Sau.
Font: ICC

A les conclusions del seu informe, a l’apartat on ha de resumir l’estat general de la humanitat, ens compararia, amb tota seguretat, amb un d’aquells malalts crònics que fa tant de temps que està malalt que s’ha acabat acostumat al seu estat. S’hi ha acostumat tant, que ja ni tan sols recorda com es viu en

l’estat de salut i, respon, més amb cara de resignació que d’una altra cosa, que «estic bé, vaig tirant», quan algú li pregunta com es troba. Si realment fos conscient del seu estat real, contestaria: “Mira, noi, estic fet un nyap!”.

Les persones hem fet una mica com aquest malalt crònic: hem «normalitzat» estats interns aberrants, fruit de la nostra ignorància i allunyament de la nostra part més essencial. Estar preocupat, enfadat amb tot i amb tothom, estressat, deprimit o apàtic pot ser tot el normal que es vulgui, ja que són estats corrents entre nosaltres, però en cap cas són estats “naturals”. L’estat natural de les persones seria viure amb serenor, equilibri i alegria. En poques paraules: viure en plenitud amb la vida, amb el que el moment present ens ofereix.

A l’extraterrestre, de ben segur, el sorprendrien molt les argumentacions per justificar la nostra inclinació a viure emocions negatives: “és que el món està fatal”, “si els demés fossin més responsables”, “la vida és molt injusta”, “hem vingut a patir”, etc., etc. Quan arribés al seu planeta, seria rebut amb honors i tornaria a casa seva, on el rebrien la seva dona i els seus fills amb els braços oberts. Llavors, un dia, assegut còmodament al jardí de casa seva, miraria al cel i pensaria: “Mare meva, que bé que estic!”.

SERGI PÉREZ ÉS FILÒSOF I PROFESSOR DE MEDITACIÓ D’EL CENTRE DE MEDITACIÓ DE VIC

sergi-perez.com